

[Grethe Fenger Møller]

man gradvis kan nedtrappe fra arbejdsmarkedet, er meget positivt for mange mennesker. Det er positivt, at man ikke fra den ene dag til den anden dag er uden tilknytning til arbejdsmarkedet, men at man har mulighed for gradvis at gå ud af arbejdsmarkedet. Det mener vi også danske lønmodtagere ville være meget interesseret i.

Med hensyn til de ændringer, som drejer sig om fjernelse af de skader, der er kommet ved indførelse af socialindkomsten, er det klart, at vi fuldt ud kan støtte disse forslag fra konservativ side. Vi mener også, at man bør overveje de forslag, som venstre har fremsat med hensyn til omlægning af børnetilskudsordningen. Vi har forstået, at dette forslag sandsynligvis skal behandles i politisk-økonomisk udvalg, og vi håber, vi kan få en bred drøftelse af de ting, der er indeholdt i venstres forslag, og at vi også kan tage nogle af de mere principielle ting ind, som vi fra konservativ side ønsker.

Glistrup (FP):

Siden februar måned 1960 har hovedindholdet i folketingets styring af den danske økonomi været uforstandighed, slaphed, fejhed, utidssvarenhed og total mangel på forståelse af et sundt helhedsperspektiv for fremtidsudviklingen.

I den snes år, der således er gået, har venstre haft regeringsmagten og derfor været ledende i denne landsødelæggelse i cirka en tredjedel af tiden. Når man ser på de resterende 14 år, er det således, at i langt, langt flere tilfælde end de tilfælde, hvor venstre har modsat sig forringelsen af Danmarks økonomi, har venstre gennem septemberforlig og augustforlig og andre meget store sipernippetheder for at få lov til at være med ved de riges bord stemt ja til, at økonomien har fået lov til at ødelægges på den måde, som den danske økonomi er blevet ødelagt.

Her har vi skampletten på Danmark, og det er altså i meget vidt omfang venstre, som bærer skylden herfor. Nok har også socialdemokratiet bidraget dertil, men man må dog stadig erindre, at socialdemokratiet aldrig har haft flertal i dette folketing. Man har altid skullet finde fidele og villige folk, og dem har man fortrinsvis fundet hos venstre.

Netop på den baggrund er det så ganske naturligt, at der påhviler venstre en ganske særlig pligt til at fremsætte et forslag, som

tilsigter det, der står i indledningen til det forslag, vi her behandler, nemlig at det danske samfund får mulighed for at arbejde sig ud af de økonomiske problemer. Og så er altså spørgsmålet: når man vejer det forslag, kan man så finde det tungt nok til at klare de problemer, som efterhånden er vokset frem ned igennem årene?

Der er et enkelt element i den aldeles uforsvarlige politik, folketingsflertallet har drevet i 20 år, som er den helt afgørende faktor for, at vi er havnet i det morads, som vi befinder os i – den afgrundsforgård, hvor vi er – nemlig at man fra folketingets side simpelt hen har spillet ud med offentlige udgifter langt ud over, hvad vi har økonomisk bærekraft til.

Det er så let at sige, som vi har hørt de to socialdemokratiske talere gøre det i dag: vi skal skam være så gode og hjælpe denne og hjælpe hin osv. Det kan ikke føre til andet end, at f. eks. arbejdsministeren får mindst den samme applaus ude i befolkningen, som ikke er kyndig i de nationaløkonomiske sammenhænge, som han fik for sin 1. maj-tale. Men derfor er det skam ikke nogen god tale i Danmarks interesse, arbejdsministeren holdt.

Det forslag, venstre her fremsætter, vil bervirke, at de offentlige udgifter efter venstres opgørelse vil falde med 4 mia kr., og lidt er selvfølgelig bedre end intet. Men når man erindrer, at efter regeringens udspil skal underskuddet på statens budget fra 1980 til 1981 stige med 12 mia kr. – fra 38,6 mia kr. til 50,6 mia kr. – så tør det nok siges, at disse 4 mia kr. i hvert tilfælde ikke er det, som på nogen som helst måde kan blive nogen afgørende indsat.

Jeg ved godt, at venstre laver alle disse kosmetikting og siger: vi skal holde en bunke af statens udgifter ude, så at underskuddet kun er 13–17 mia kr. Men det er jo rent og skært krumspring, som ikke har noget med realiteterne at gøre. Underskuddet er det, som staten skal udbetale mere end det, som staten får ind. Derfor er underskuddet efter finansministerens oplæg 50,6 mia kr. Det er det eneste realøkonomiske tal, der er nogen som helst samfundsøkonomisk fornuft i at tage med ind i debatterne.

Venstres forslag er altså udtryk for, at et parti, der med rette nages af dårlig samvittighed, er blevet et gammelt, træt parti, som